

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1463/2015
17.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље О.М. из Б., чији је пуномоћник З.П., адвокат из Б., против тужених Р.Т. и Б.Т., обе из Б., чији је пуномоћник З.Ц., адвокат из Б., ради иселења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6534/14 од 17.12.2014. године, у седници већа од 17.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6534/14 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П. бр. 90534/10 од 08.09.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и тужене су обавезане да се иселе из стана у Београду описаног изреком и да га испражњеног од лица и ствари предају тужиљи у posed. Ставом другим изреке тужене су обавезане да тужиљи накнаде парничне трошкове у износу од 283.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6534/14 од 17.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужене су благовремено преко пуномоћника изјавиле ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је преко пуномоћника поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, на основу члана 401. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија тужених није дозвољена.

Тужба за исељење поднета је суду 27.08.2003. године, са означеном вредношћу предмета спора 310.000,00 динара. Ова вредност предмета спора унета је у увод првостепене пресуде. Побижана другостепена пресуда донета је 17.12.2014. године.

У конкретном случају, реч је о имовинскоправном спору, јер се тужбом тражи исељење из стана у својини грађана, па се у овом поступку примењују општа правила о дозвољености ревизије из члана 394. ЗПП важећег у време покретања парничног поступка, осим ревизијског цензуса. С обзиром да Закон о становању не садржи одредбу о дозвољености ревизије у стамбеним споровима, стамбени спор се сматра имовинско правним спором и дозвољеност ревизије се утврђује према вредности предмета спора.

Будући да је побижана другостепена пресуда донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), на ревизијски цензус примењује се члан 23. став 3. овог закона, према коме је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побижаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Будући да вредност предмета спора од 310.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужених није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**